

Op Hemelvaartsdag overleed Willibrord Frequin aan hartfalen. Ook leed hij aan vasculair parkinsonisme. Hij werd 80 jaar. Kort voor zijn dood - toen zijn stemgeluid al zwak en broos was, maar de geest nog scherp - gaf hij zijn laatste interview, aan Nieuwe Revu. Met de afspraak dit als slotakkoord te publiceren wanneer hij er niet meer zou zijn. Dat moment is nu.

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE PAUL TOLENAAR

**'God,
verdomme!
Wat flik je
me nou?'**

Hoe sta je tegenover de gedachte dat dit gesprek pas het publiek bereikt wanneer je zelf de finish reeds bent gepasseerd?

‘Dat is mooi. Dat mij de kans gegeven wordt om vanuit het graf een laatste zegje te doen. Zonder rem erop, maar gewoon hoe ik tegen bepaalde zaken van het leven - en dat daarna - aankijk. Op het moment dat ik dat nog kan, want ik weet niet hoe ik er in mijn laatste dagen bij zit. Waarschijnlijk minder goed dan nu. Maar dat hoort bij het ziektebeeld.’

Wat is de prognose?

‘Direct na het uitkomen van mijn boek (biografie *Brutale Vlegel*, februari 2022, red.) gingen we uit van ongeveer een half jaar. Toen wist ik: net na de zomer zou het best kunnen dat ik zelf besluit dat het genoeg is geweest. Maar het kan ook één jaar, twee jaar of zelfs nog langer zijn. Dat hangt af van de snelheid waarmee mijn

lichaam achteruit gaat. Het is echter eerder dichtbij dan veraf. Dat vooruitzicht is niet leuk. Het is heel vervelend als je ongeveer weet wanneer je dood gaat. Je gaat berekender leven. Dus: Zullen we vanavond nog even naar ons vaste restaurant gaan? ‘t Bonte Paard in Laren of Moeke Spijkstra in Blaricum? Wat als ik het niet doe? Dan missen we die kans misschien, weet je wel. Ik stel niets meer uit. Tja, dat is heel raar.’

Waarom merk je nog meer dat het einde nabij is?

‘Je merkt het ‘t meeste aan mensen om je heen. Iedereen wil op bezoek komen en je spreken. Niemand vraagt hoe het met je gaat, want ze weten dat het kut is. Klote is. Iedereen weet dat er geen perspectief is. Dus ja, je zit te praten over de begrafenis of wat we nog zullen doen. Maar gisterenavond heb ik besloten dat we toch nog één keer naar Venetië gaan. Misschien moeten we iets regelen via de Zonnebloem. Dan nemen we iemand mee, een sterke bodyguard, of zo, die mij in een karretje kan voortduwen. Net als in die oude tijd. Of ze dragen me rond in zo’n stoel. Dat zou nog beter zijn. In Venetië is het namelijk veel trap op, trap af. En ik wil André Rieu nog wel een keer zien optreden.’

Waarom Venetië?

‘In 1978 was ik daar namens *Brandpunt* voor het eerst toen de nieuwe Paus, Johannes Paulus 1, 33 dagen na het aanvaarden van zijn ambt, dood ging. Die stad leek wel een sprookjesboek, zo prachtig. Ik was er echt van onder de indruk. Het is voor mij de mooiste plek op aarde. Rome is ook mooi en New York vind ik ook prachtig, maar ik hou echt van Venetië. Daar ben ik altijd heel graag geweest, ook samen met Gesina en eveneens met al mijn kinderen apart. Die dierbare herinneringen dragen alleen maar bij aan de schoonheid van die plek. Opnieuw naar NYC stond ook nog op mijn lijstje, maar ik wist al vrij snel heel zeker dat dat niet meer haalbaar was. Bleef Venetië over. Als laatste project voor het onontkoombare einde. Dat klinkt raar, maar het is wel zo.’

Moet het er ‘daarboven’ ook zo uit zien?

‘Ik denk dat de hemel een groot gebouw is met grote ruimtes. Daarvoor een hele mooie, grote ingang waar Petrus op me staat te wachten. Al verwacht ik eigenlijk wel dat God zelf mij afhaalt. Omgeven door mooie engelen, in het wit, met flinke borsten en dan zo’n spleetje ertussen. Het moet er wel gezellig en feestelijk zijn. Ik ben natuurlijk toch een Bourgondiër en ik heb het leven altijd heel gezellig gevonden. Meestal dan. Dat hoop ik in de hemel voort te

zetten, waar al mijn vrienden en familieleden in een grote zaal met allemaal kleine barretjes en tafeltjes op met zitten te wachten. Zoals Herman Brood, bijvoorbeeld. En, niet te vergeten, Jan des Bouvrie.’

Wat zeggen ze tegen je?

‘Hè hè, eindelijk. Daar ben je. In mijn jongere jaren had ik namelijk überhaupt niet gedacht ouder te worden dan 33, dus ik heb het nog aardig lang volgehouden. Waarom ik dat dacht weet ik ook niet. Ik heb met mijn leeftijd twee andere vrienden overtroffen en niet te vergeten Gertje van de Wetering, mijn kapper. Hem zag ik iedere dag. Vaak ook in ‘t Paard of Moeke. Dat is raar, hè. Dat mensen er dan ineens niet meer zijn. Eenmaal boven ga ik flink orde op zaken stellen. Dat meen ik serieus. De afdeling die daar voor de ellende hier op aarde zorgt en het ook allemaal maar toestaat moet flink de oren worden gewassen. De pijn die we als mensen kennen is nergens voor nodig. Waarom bestaat dat? Kijk naar Afrika. Dat is geen menselijke situatie zoals ze daar in sommige landen leven. Dat moet afgelopen zijn. Ik hoop zo dat al die Bijbelse verhalen kloppen. Als er na mijn dood geen hemel blijkt te zijn, dan zou ik me zwaar genaaid voelen.’

Die kans bestaat...

‘Helaas wel. Van de periode voor mijn geboorte weet ik ook niks. De pastoor zei dat ook toen ik met hem mijn eigen uitvaart besprak. Wat er was en wat er komt weten we niet. Enkel wat we op dit moment voor ons zien. Misschien kan ik na mijn dood een teken geven, al vind ik dat zelf allemaal maar bijgeloof. Voordat de moeder van Gesina (Lodewijkx, Willibrord’s echtgenote, red.) overleed, gaf ze aan als lieveheersbeestje terug te komen. Dat is het ‘gelukspoppetje’ in haar familie. Gek genoeg verschijnt ze bij haar niet zo vaak, maar ben ik er wel regelmatig een tegengekomen. Zelfs in jaargetijden dat er helemaal geen lieveheersbeestjes zijn. Dan maakte ik een foto en stuurde ik ‘m naar Geesje.’

Verdien je de hemel, Willibrord?

‘Jazeker. Zeer. Ik ben altijd heel goed geweest voor de medemens. Ook door mijn werk, waarin ik via mijn reportages geld ophaalde voor hen die het nodig hadden. Vele miljoenen heb ik in m’n eentje binnen geharkt. Met *De Week van Willibrord* heb ik ook mensen individueel, dus diegene die tussen wal en schip waren geraakt, geholpen. Daar klopte ik gerust voor aan bij een burgemeester of de commissaris van een bedrijf. Ik merk eigenlijk in de laatste periode van mijn leven pas hoeveel succes ik heb gehad. Mensen waren daarin zo aardig voor

me. Dan kreeg ik bijvoorbeeld via het café weer een brief van iemand toegestuurd die me sterkte wenste. De ene loftuiting na de andere kwam voorbij. Ik weet godverdomme niet wat ik meemaak. Het is alsof ik al een beetje in de hemel ben. Echt ongelooflijk. Dat heeft me echt geraakt. De enorme warmte van de mensen. En de hoeveelheid waarmee dat gepaard gaat. Zelfs premier Mark Rutte had een toespraakje voor mij. Dat is toch wel wat. Dan ga je toch nadenken en besef je dat je blijkbaar iets hebt betekend voor de samenleving. Dat maak ik toch nog maar even mee. Ik heb hem direct een gesigneerd exemplaar van m’n boek toegestuurd.’ (Op pagina 35 reageert de premier op verzoek van Nieuwe Revu opnieuw op het overlijden van Willibrord, red.)

Besef je dat types als Kees van der Spek, Alberto Stegeman en Peter R. de Vries kunnen en konden wandelen op het pad dat jij voor hen hebt gelegd?

‘Dat is ook zo. Ik was de eerste die het op mijn manier deed. Mensen opzoeken. Confronteren. Een groot verschil tussen hen en mij, Peter niet meegerekend, is dat wij de zaak beter en sneller afmaakten en mensen daardoor geholpen werden. Door mijn vraagstelling ontkwamen daders ook niet aan hun lot. Ik zal één verhaal vertellen van een lichamelijk gehandicapt meisje met een tracheaanule (luchtpijp via een snee in de hals, red.) uit Emmen.’

Wat was daarmee?

‘Ze vertelde me dat haar moeder haar elke dag omhoog moest trekken uit de stoel, met alle kracht die ze in haar armen had door de gang sleepte, vervolgens in de auto tilde en met de meest mogelijke moeite vast koppelde. Pas dan kon de rit beginnen. Toen ik dat hoorde, dacht ik: godverdomme, dit is niet mijn Nederland! Speciaal voor dat soort situaties hadden wij mensen in dienst die precies konden uitvogelen waar en hoe laat we, in dit geval, de burgemeester konden vinden om hem hierover aan zijn jasje te trekken. De juiste etage, bewaking omzeilen en confronteren zo’n man. Dat waren ingewikkelde operaties, maar iedereen binnen het team wist precies wat ie moest doen. We ➤

‘Ik hoop zo dat al die Bijbelse verhalen kloppen. Als er na mijn dood geen hemel blijkt te zijn, dan zou ik me zwaar genaaid voelen’

NIEUWE REVU ONTMOET WILLIBRORD FREQUIN

Waar? Bij Willibrord thuis in Laren.
Wanneer? Vrijdag 11 maart 2022 **Wat gebeurde er?** Voor dit afscheidsinterview had Willibrord bewust goed voorgeslapen. Voor en na het gesprek, zo wist hij, zou hij in deze conditie namelijk compleet gesloopt zijn. Kort na binnenkomst daalde de brutale vlegel, zoals hij zichzelf graag noemde, af van de trap naar de woonkamer. ‘Waarom neem je nou niet gewoon je traplift? Nu ben je meteen weer bekaf,’ aldus Gesina meteen. Willibrord wilde zich echter niet laten kennen en de krachtpatser en doorzetter in zichzelf graag zo lang als mogelijk blijven etaleren. Aan het einde van ons bezoek gaf hij aan dat de lift misschien toch wel een goed idee was geweest en dat hij zo snel mogelijk gestrekt ging op de bank. Maar dan wel pas als we zijn vertrokken. Willibrord wilde absoluut niet zielig gevonden worden.

‘Zij zullen aan mij terugdenken als een heel goede bourgondiër. Als een gezellige gozer die goed was voor zijn medemens’

waren niet te stuiten. Alles voor de goede zaak. De hoofdverantwoordelijke moest ter verantwoording worden geroepen. Het volk was het met me eens, want waarom zou zo'n vrouw geen aangepast karretje mogen hebben? Dat hebben wij met onze actie uiteindelijk wel bewerkstelligd en daar ben ik ook trots op, als ik eerlijk mag zijn.'

Wat laat je na?

'Twee dingen. A: dat ik heel erg ben opgekomen voor mensen in de derde wereld en een flinke bijdrage leverde aan projecten waardoor mensen ontzettend veel eten konden maken. En B: dat ik in de jaren zeventig heb gestreden voor de 'dwaze moeders' uit Argentinië die streden voor verdwenen personen onder de dictatuur van de militaire junta en 'Charta 77', de beweging voor de verdediging van mensenrechten in Tsjechoslowakije. Ik ben blij dat wij hen de mogelijk-

heid hebben gegeven om op het scherm hun verhaal te vertellen, waardoor het ook bij de Verenigde Naties terecht kwam. Moedig bovendien, want door dat te doen kregen ze wel de geheime dienst achter zich aan en werden sommigen zelfs vastgezet. Ik waarschuwde hen tot wel drie keer toe, maar toch zetten ze door. In de hoop op een betere toekomst. Nu pas merk je eigenlijk hoeveel waardering er is voor de mensen waar toen niemand in geloofde.'

Heb je ergens spijt van?

'Dat ik altijd zo zenuwachtig was of de plannen die ik had zouden lukken. Of de reportages die ik maakte wel goed genoeg waren en dat ik tegen een oud-burgemeester van Zwolle geen sorry heb gezegd. Dat had ik wel moeten doen. Ik ontdekte dat die man naar de hoeren in Yam Yum was geweest. Niet om te neuken, maar om te kijken. Voor de gezelligheid. Uit nieuwsgierigheid. Zijn functie en dergelijke uitstapjes pasten echter niet bij elkaar. We hadden alles op band staan, maar omdat ik de eindredactie had bevolen hem nu ook weer niet té hard aan te pakken, zijn deze buiten de uitzending gelaten. Niemand is roomser dan de Paus, dus daar voel ik me nog steeds bezwaard over. We hadden het gewoon moeten laten zien. Dus alsnog: sorry, burgemeester. Dat ik zo mild voor je was.'

Het verloop van je ziekte is een glijden-de schaal naar beneden, waardoor functies langzaam uitvallen. Voerde dat de druk op om niets in het leven meer uit te stellen?

'Ja en nee, want ik heb altijd al zo gezellig mogelijk geleefd. Met mijn kinderen heb ik, bij leven, regelmatig 'afscheidsetentjes' georganiseerd. Al ver voordat ik ziek werd. Zo kunnen ze nu niet zeggen dat ze nog met vragen zitten. Alles is besproken. Zij zullen aan mij terugdenken als een heel goede bourgondiër. Als een gezellige gozer die goed was voor zijn medemens. En als een echte amice voor mensen die dicht bij mij stonden. Op m'n grafsteen moet dan ook komen te staan: "Blijf optimist, tot in de kist." Dat ben ik altijd geweest. Ook als ik jou nu zie. Je bent een sympathieke vakman die ik zeer waardeer. Je moet trouwens je cola opdrinken. Schiet eens op.'

Grote bek, klein hartje?

'Waar slaat dat op? Dat ik een grote bek heb? Ik zeg wat ik denk, maar dat is iets anders. Ik ben direct. Dat wel. Ik hou ervan om mensen aan te spreken, niet alleen wanneer ze iets fout hebben gedaan. Met een aardige opmerking en een beetje lol is niets mis. Ik ben wel een sociaal figuur, ja.' Hij draait zich om naar bonusdochter Merel van 20 die binnenkomt: 'Wat zit je haar leuk!' Dan: 'Ik heb het altijd van mijn spraak en optimisme moeten hebben. Dat waren mijn wapens. Het is daarom zo verdomd moeilijk dat ik juist daar langzaam afscheid van heb moeten nemen. Praten: achteruitgang. Het lichaam: achteruitgang. Je raakt steeds meer gevangen in je eigen omhulsel. In slechte periodes sliep ik hele dagen, want deze aandoe-ning maakt je voortdurend moe. Ik kan niet voortdurend meer vrolijk zijn, want ik vecht tegen het leven. Tegen het me zo rot voelen. Waarom mij dit overkomt vraag ik me nooit af. Ik heb gewoon pech gehad. Dat is wat het is.'

Hoe moet men straks afscheid van je nemen?

'Gewoon, in café Moeke Spijkstra. In het hoekje waar ik altijd zat komt mijn kist te staan. Niet open, dat vind ik niks, en op de deksel een lekker koud biertje. Ik ging zelf nooit naar begrafenis, dat vond ik altijd maar eng, maar ik wil wel dat ze straks allemaal naar die van mij komen. Ik wil dat het een gezellige begrafenis wordt. Absoluut. Er moet wel gelachen worden. En wat alcohol erbij. Het ligt er ook maar net aan wie je uitnodigt, hè. Toen ik 75 werd hadden we in Moeke een heel gezellige verjaardag met vrienden die elkaar onderling misschien niet altijd even goed kenden, maar wel goed bij elkaar pasten. Dat is leuk, hoor, als je zo'n vriendenclub hebt.'

Heb je een suggestie voor de kop boven dit artikel en op de cover?

'Welke kop? Tja, iets van: "Daar gaat ie toch", of zo. Niemand verwacht van mij dat ik dood ga. En ik wil het ook niet. Ik wil niet dood. Misschien is dit een betere: "God, verdomme! Wat flik je me nou?" Dat zal ook mijn eerste vraag zijn als ik in het hiernamaals aankom. Eenmaal boven trek ik God aan zijn vestje, kijk ik 'm boos aan, wijs met m'n vinger en zorg ervoor dat hij gigantisch op z'n flikker krijgt. Niet alleen omdat ik zonodig moest sterven, maar ook vanwege alle ellende op de wereld. Kinderen van vijf jaar oud die eraan gaan in de Sahara of mensen in het oerwoud zonder hutje die nauwelijks iets te vreten krijgen omdat er maandenlang geen regen valt. Ik heb er bovenop gestaan. Stond erbij en keek ernaar. Waarom heeft hij ons dat toegebracht? Die vraag heeft me m'n leven lang bezig gehouden.'

Wat zou de allerlaatste vraag moeten zijn?

'Vraag me of ik een gelukkig leven heb gehad.'

Heb je een gelukkig leven gehad?

'Ja. Ik mag totaal niet klagen. Ik heb werkelijk een fantastisch leven gehad. Met prachtig werk en een geweldige familie. Kijk naar mijn kinderen. Mensen zijn jaloers op hoe ik met hen ben omgegaan en zij met mij. Of wat te denken van mijn vrienden? Ze belden me de laatste maanden dagelijks op om mij moed in te spreken en me courage (spreekt het woord op z'n 'eigenge-reide Frans' uit: koe-raa-ge, red.) gaven. Ie-de-re dag, weet je wel. Dat was zo lief en zo leuk. Dat er, steeds wanneer het wat minder ging, klonk: 'Godverdomme, niet je kop laten hangen!' Aad Ouborg is een voorbeeld van zo'n goede vriend. Hij zit vaak op Curaçao, maar bij enige angst dat hij me niet meer zou kunnen zien voordat ik de pijp uit was, zou hij onmiddellijk komen. Ook hij heeft me heel veel koeraage gegeven. Ik ontmoette aan het einde pas heel veel liefde van de kijker, zoals ik het ervoer. Mensen waren zo enorm complimenteus. Vind je niet, Gesina?' ✖

ECHTGENOTE GESINA LODEWIJKX

Willibrord leed aan vasculair parkinsonisme. Deze progressieve ziekte stapelt de ongemakken in de loop der jaren boven op elkaar, tot het punt dat het lichaam het onherroepelijk opgeeft. Gesina: 'De ziekte houdt in dat de haarvaatjes in je hersenen, die zorgen voor bloedtoevoer naar je spieren en zenuwen, afsterven. Dat is een groot verschil met 'normale' parkinson, waarbij er een bepaald stofje in de hersenen niet meer wordt aangemaakt. De medicatie die Willibrord had heeft een aantal jaren geholpen, maar was uiteindelijk niet meer in staat om alles op te vangen. Zijn bewegingen werden steeds slomer, net als zijn spraak en het versturen van berichtjes op Whatsapp. Uiteindelijk vormt er een probleem met slikken en ademen. Je kunt het 't beste omschrijven als een vorm van MS of ALS. Die aandoeningen hebben eenzelfde verloop. De harde schijf geeft niet alles meer

door en gaat daardoor compleet in de vertraging. Het is grillig en sloopt je van binnenuit.' Een goed voorbeeld daarvan is zijn laatste tv-optreden in de talkshow van Beau van Erven Dorens. 'Hij begon daar aan tafel het verhaal over hoe we elkaar hebben ontmoet, maar dat moest ik noodgedwongen afkappen. "Ja, ja, dat weten we nu wel," zei ik. Voordat hij uit zijn woorden zou zijn, zat de aftiteling van het programma er al op. Willibrord schoof aan ter gelegenheid van het verschijnen van zijn biografie, die we hebben gepresenteerd in 't Bonte Paard. Aanvankelijk zou hij via een zij-ingang het café betreden, maar vlak voor vertrek moest en zou hij voor het oog van alle camera's zelf uit de auto stappen bij de hoofdingang. Thuis hebben we dat een paar keer geoefend en het ging wonderwel erg goed. Dan geef je hem een stevige arm tot aan de deur en zegt hij al snel: "Laat maar. Ik kan het zelf wel!" Door al die aandacht bloeide hij weer eventjes helemaal op, om vervolgens twee uur later weer in elkaar te storten.'

Het feit dat Willibrord een oud, versleten hart en een pacemaker had, droeg bij aan het snelle verloop van de ziekte. 'Hij had een tombola van ouderdomskwalen. Het parkinsonisme is uiteindelijk veroorzaakt door de tia's die ooit heeft gehad. Dat zijn lichaam aftakelde maar hij in het hoofd lange tijd dezelfde man bleef, frustreerde hem enorm. Later stagneerde hij toch in denken en begrijpen, waardoor hij niet altijd een goed eigen ziekte-inzicht meer had. De beslissing om zelf een einde aan het leven te maken middels euthanasie was een lastige. Hij is altijd iemand geweest die zelf zijn moment wilde bepalen. Zijn kinderen zijn opgegroeid met de uitspraak: "Verander ik in een kasplantje,

struikel dan maar over de stekker en maak er een einde aan." Of: "Beland ik een rolstoel, duw me dan het Amsterdam Rijnkanaal maar in." Makkelijker gezegd dan gedaan, want als je eenmaal echt in die situatie terecht komt, ga je als mens ontegenzeggelijk de strijd met de dood aan. Sterven is zo definitief. Daarom stelde hij de beslissing ook steeds maar uit. De arts met wie hij de procedure zou bespreken heeft hij meerdere keren afgezegd. Wel was hij erg bang dat het op een vervelende manier zou gaan. Door bijvoorbeeld een longontsteking kun je in zijn situatie namelijk al stikken.' Al veel eerder had Willibrord alle redenen om langzamerhand het tijdige voor het eeuwige te verruilen, maar Gesina geeft aan dat het uiteindelijk aan de persoon zelf is om te beslissen wanneer het leven echt niet leefbaar meer is. 'Hij is lang blijven genieten van alle aandacht en de lieve woorden die hij kreeg. Dat heeft hem nog een tijd goed op de been gehouden. Of hij langer onder ons is gebleven vanwege mij? Dat weet ik niet, want hij weet dat ik een overlever ben. Zijn vrouw en kinderen niet willen missen is een ingewikkelde. Ik kan me voorstellen dat hij ons niet in de steek wilde laten. Dat zou goed hebben kunnen meegespeeld. Tegelijkertijd kunnen wij ons haast niet voorstellen hem nooit meer te zien. "Onze vader is echt onsterfelijk," zeiden zijn kinderen altijd. Hij rust nu met de hoop, en misschien ook wel wetenschap, dat mensen hem zullen herinneren om alle heldendaden die hij voor hen heeft verricht. Hij heeft het altijd moeilijk gevonden als er werd gezegd dat hij het om andere dingen dan puur eigen overtuiging deed. Mensen vooruit helpen was zijn drijfveer. Dat heeft hij altijd gedaan.'

01 Willibrord zingt een moppie mee met Koos Alberts.

02 Al zijn de boeven nog zo snel, Willibrord achterhaalt ze wel. Desnoods in een helikopter als het moet.

03 Na het behalen van de landstitel in april 2000 besluiten de spelers van PSV Willibrord te trakteren op een nat pak.

04 Pretoogjes en een guitige glimlach, Willibrord ten voeten uit.

05 Soms had Willibrord de bokkenprui op, soms een andere prui.

06 Willibrord, Barrie Stevens, Gerard Cox, Peter Faber en Katja Schuurman vertrekken voor de opnames van het RTL4-programma *Beter Laat Dan Nooit*.

TV- EN THEATERPRODUCENT JOOP VAN DEN ENDE

'Willibrord leerde ik kennen nadat hij op een minder prettige wijze bij de KRO was vertrokken. Hij was toen behoorlijk gehavend en afgebrand, wat overigens niets afdeed aan zijn ambities. Sterker: ik werd gegrepen door zijn onstuitbare passie en zijn vermogen om journalistiek toegankelijk te maken voor een groot publiek. We zijn toen *De Week van Willibrord* gaan maken. Dat werd een groot succes, al was er altijd wel een nasleep en moest er altijd wel weer iemand tot rust worden gebracht. Dat hoort bij Willibrord; hij zoekt de grenzen op en gaat het liefst net eroverheen. Tegelijkertijd was hij gouddeerlijk en oprecht. Altijd. Afspraak was afspraak. Als ik aan Willibrord denk, denk ik aan een kwajongen. Een kwajongen met oneindig veel talent en geestdrift.'

RTL-PROGRAMMADIRECTEUR PETER VAN DER VORST

'Hij was, letterlijk en figuurlijk, een baanbrekende televisiemaker. Ik had grote bewondering voor hem door de goede, journalistieke reportages die hij heeft gemaakt. Na zijn jaren bij *Brandpunt* is hij zich meer op de entertainmentkant gaan toeleggen en daar heeft hij een groot publiek mee weten te bereiken. Met *De Week van Willibrord* werd hij echt een begrip. Ik kwam overal en ik heb vaak naast hem gestaan in persvakken. Dat ging nooit zachtzinnig. Af en toe ging hij over de grens, maar goed, hij durfde wel. Zijn laatste tv-project was *Beter Laat Dan Nooit*, waarvoor hij met Barrie Stevens, Gerard Cox en Peter Faber naar het buitenland ging. Ik wilde hem daar graag bij hebben, omdat Willibrord natuurlijk altijd een echte tv-maker is gebleven. Wanneer je zo'n programma maakt, dan is het prettig dat mensen weten wat er van hen verwacht wordt, hoe het met camera's werkt en wat er nodig is. Willibrord kon er als de beste een beetje *spice* ingooien. Hij was een heel aimabele man en ontzettend lief. Iets wat mensen zich misschien pas laat hebben gerealiseerd. Hij paste heel goed in de groep, wat heel mooi was om te zien.'

MINISTER-PRESIDENT MARK RUTTE

'Veel generaties Nederlanders zijn opgegroeid met Willibrord op ons beeldscherm. En dat was nooit saai of doorsnee, maar altijd authentiek en geëngageerd. Gedurende zijn carrière bewandelde hij zijn eigen persoonlijk weg in de journalistiek. Van oorlogsverslaggeving overal op de wereld in *Brandpunt*, tot aan de actiejournalistiek dichtbij huis in *De Week van Willibrord*. Hoe divers zijn werk ook was, altijd stond zijn sterke gevoel voor rechtvaardigheid centraal. Aan de kaak stellen wat niet juist is, nooit bang de confrontatie aan te gaan: dat was Willibrord ten voeten uit. Daarmee heeft hij in de loop van decennia een blijvende indruk gemaakt op Nederland. Willibrord was een icoon van de Nederlandse televisiejournalistiek.'

FRANK WAALS: MERGPIJPEN & CHOCOMELK

Uit de mogelijkheid dit afscheidsinter-
view met Willibrord te doen en het ons
ook te gunnen, spreekt waardering van
de man die ik als journalist en als mens
beter heb leren kennen op Kos. Voor een
reportage togen mijn fotograaf en ik,
samen met Willibrord en Gesina, een aan-
tal jaren geleden naar het Griekse eiland
om plaatjes te schieten, goede gesprek-
ken te voeren, vooral heel veel biertjes te
drinken en te genieten van het zonnetje
dat er in Nederland op dat moment aan
ontbrak. Aangezien er in die week veel
landgenoten rondliepen, maakte de man
werkelijk met iedereen op het eiland een
praatje. Werd hij niet herkend, dan dook
hij zelf wel tussen een groepje vrouwen.
Of je was hem ineens kwijt omdat hij plot-
seling een straatkat tegenkwam die per-
se even moest worden geaaid, toege-
sproken en gevoerd. Ook dat is Willibrord.
Grote mond, klein hartje. Wie hem beter
leert kennen ziet de zachtvaardige goed-
zak achter de snoeiharde relschopper.
'Wat is dit voor zaak? Heb jij dat uitge-
zocht? Het lijkt wel een crematorium. En
trek eens even een fatsoenlijk overhemd
aan,' aldus Willibrord wanneer we in het
ietwat karige restaurant van ons complex
plaatsnemen. 'Morgen regel ik wat. Ik ken
nog wel iemand met een aardige tent in
de binnenstad. Prima sfeer, lekker eten
en hij zet standaard een bucket met ijs en
vier biertjes voor me klaar. Wereldvent.
Daar moeten we naartoe! Zijn kenmer-
kende, bulderende schaterlach klinkt die
tweede avond meermaals door de bin-
nenstad van Kos en elk lid van het gezels-
schap heeft een wereldavond.
Hoe warm het ook is, Willibrord loopt er
de hele week in zijn kenmerkende kos-
tuum; pantalon, overhemd, pochet en
nette schoenen. Ook tijdens de lange
ochtendwandelingen die hij er maakt.
Auteur Fons de Poel deed voor Willi-
brord's boek een poging te achterhalen
of dit een bedacht imago is, maar neem

een kijkje in zijn kledingkast en je treft er
een lange rij roze overhemden en twee
rijen blauwe jasjes aan. Hij voelde zich er
simpelweg lekker in.
Het gezamenlijke doel van de fotograaf
en mij is om hem net even anders in beeld
te brengen dan gebruikelijk. We besluiten
de week af te wachten en hem pas op de
laatste dag ons gewaagde voorstel te
doen. Broek uit, onderbroek aan, van
boven nog netjes in pak en met een kleu-
rige cocktail in de hand en voeten in de
zee. 'Alleen voor jullie doe ik het,' klinkt
het, waarna de foto binnen luttele secon-
den genomen is. Het hoofd rood aange-
lopen van de pret. Willibrord, die elk
interview begint met de zin: 'Nou, stel je
vragen!', krijgt op de terugreis naar
Amsterdam een verbaal koekje van eigen
deeg wanneer uw verslaggever van
dienst tijdens de terugvlucht het woord
neemt. Door de intercom klinkt het rij- en
stoelnummer van Willibrord en het ver-
zoek aan alle passagiers om hem een luid
applaus te geven. Hij is deze dag namelijk
zogenaamd jarig, zo verzinnen we ter
plekke. 'Stomme klojo,' klinkt het even
later in de aankomsthal, gevolgd door
een glimlach en een bemoedigend schou-
derklopje. Willibrord deelt uit en incas-
seert als de beste en heeft een sterk
empathisch gevoel. Zowel op het eiland
als in de dagen en weken daarna neemt hij
namelijk hoogstpersoonlijk poolshoogte
bij me, nadat ik letterlijk groen en geel
zag door een opgelopen, plaatselijke
voedselvergiftiging.
De laatste keer dat we elkaar zagen nam
ik afscheid van een vriend en voerden we
zijn afscheidsgesprek. Vervolgens een
lange nazit, waarin Willibrords ogen glin-
steren en de mondhoeken nog wat verder
omhoog gingen op het moment dat er
avontuurlijke cowboyverhalen uit het vak
gedeeld werden. Dat te zien vanuit m'n
ooghoek, doet me besluiten er nog een
scepje bovenop te gooien. Eigenlijk zou

iedere journalist een beetje Willibrord in
zich moeten hebben en in sommige situ-
aties denken: wat zou hij doen?
Fotograaf Paul Tolenaar luistert aandacht
mee en weet de brombeer te verleiden
zijn vuisten nog één keer in de lucht te
ballen, daarbij zijn ironische glimlach
tevoorschijn toverend. Het beeld scherp,
maar de ogen vochtig wanneer Paul zijn
spullen inpakt en hem voor het laatst een
hand geeft. Ook hij is opgegroeid met de
man die hij al zo vaak voor zijn lens heeft
gehad en hierna niet meer gaat zien.
'Wist je dat dit niet mijn eerste Nieuwe
Revu-cover wordt?' vraagt Willibrord. 'Ik
stond er al eens op met een hele grote
beker omdat ik was uitgeroepen tot
Meest Irritante Nederlander. Een hele
eer! Wanneer komt dit nummer eigenlijk
uit?'
Er valt een korte stilte. 'Nou, om eerlijk te
zijn ga jij over die planning,' wijzen we
hem op het feit dat publicatie pas na
overlijden geschiedt. Er wordt gelachen en
al snel ook weer om hulp gevraagd. 'Hè,
gadverdamme. Help me eens overeind
uit deze stoel. Ja, sorry, jongens. Het is
de leeftijd, hè!'
Voorafgaand aan dit bezoek hebben we
zijn partner de vraag gesteld waar we
Willibrord nog blij mee kunnen maken. Er
staan vijf flessen Ketel in huis maar een
borreltje gaat er de laatste tijd niet meer
zo lekker in. 'Van die grote mergpijpen
en chocolademelk, daar is hij gek op,'
klinkt het. En dus nemen we dat mee.
Het kleinood komt goed terecht. Bij de
eerste aanblik verdwijnt er direct één in
Willibrords mond. De rest mogen we bij
hem op tafel laten liggen. Dan kan hij
even later aan de rest beginnen. De
foto's zijn gemaakt, het gesprek zit erop,
almede de nazit. Ik steek m'n hoofd nog
één keer om het hoekje en zeg 'eet sma-
kelijk'. Willibrord sluit af met hetgeen
we hem zelf zonder meer toewensen:
'Goede reis!'

